

forekom mig ganske vigtige. Den første var den, at de Penge, vi bevilge, dog uddeles til Kommunerne og maa komme Lærerne til Gode, da de ikke kunne komme Kommunerne som saadanne til Gode. Jeg indrømmer, at det Sidste ikke kan være Tilfældet; men derfor indrømmer jeg ingenlunde, at det Første er Tilfældet. Han tilspøede nemlig selv, som i en Tankeforbindelse: „forfaavidt de blive brugte.“ Vi have nu hørt til Overflod, at de kun kunne gives til trængende Kommuner. Findes der nu omkring i Landet saa mange trængende Kommuner, at Beløbet kan fordeles mellem dem? Thi ellers bruges det ikke, og Lærerne faae ikke Pengene. Følgelig er dette Argument ikke rigtigt. Dernæst sagde det ærede Medlem, at Kommunerne ville faae de  $\frac{3}{4}$  af de Udgifter, som de ville anvende til Forbedring af deres Læreres Vilkaar, refunderede af Skolefond, og saa mente han, at dette vilde opfordre dem til at gjøre Noget. Ja, dersom det var en almindelig gjældende Regel, at, hvis Kommunerne Landet over vilde forbedre Lærernes Vilkaar, skulde de faae  $\frac{3}{4}$  af det dertil medgaaede Beløb refunderede af Skolefondene, saa vilde dette indeholde en stærkere Opfordring; men ogsaa denne Tanke refererer sig til de fattige Kommuner, til dem, som efter en Undersøgelse befindes ikke selv at kunne udrede Beløbet. Jeg tror at have opfattet den ærede Minister saaledes, at han antager at have Midler til at faae de Kommuner, der have Naad til selv at betale, til at forhøje deres Læreres Lønninger, og derfor har min Stilling til Sagen været den, at det bliver det Samme, om vi ikke bevilge det Beløb, Mindretallet har foreslaet, thi Lønningforhøjelsen vil gaa sin Gang ganske uafhængig deraf. Den Mand, der skal sætte den igjennem, den ærede Minister, indrømmer derved, at han ikke i denne Samling har forlangt Penge, at han først behøver dem i næste Samling. Derfor behøve vi ikke at bevilge disse Smaabeløb. Naar det ærede Medlem endvidere udtalte, at Flertallet udtrykker sig saaledes, at det skulde være til Skolevesenets Fremme, at Beløbet ydes, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at dette Udtryk bliver nærmere forklaret ved aldeles bestemte Regler, hvorefter det skal uddeles (Ingerslev: Der staar: Kommunerne Skolevesen.). Vel, det kan gjerne være, at det staar saaledes; men, naar det bliver nærmere forklaret, efter hvilke Regler Beløbet skal uddeles, kan det ikke misforstaaes. Jeg skal nu ikke fortsætte længere, da jeg ikke tror, at det vil være til nogen væsentlig Nytte; men da jeg nu ikke kan slutte med det Daab, at noget af de Forslag, som foreligge, vil komme igjennem og blive praktisk anvendt i det kommende Finantsaar, vil jeg slutte med det Ønske, at den Bevægelse og den Tale, som er ført her i Salen, ikke maa blive ganske uden Frugt paa Kommuner, som jeg ogsaa indrømmer burde have gjort noget Mere tidligere.

**Minister:** Jeg maatte maasse bemærke angaaende mit Forslag, at det er en nødvendig Følge af det, der passerede under 2den Behandling. Jeg sagde den Gang, at jeg havde stillet mit Forslag fremfor overbøvedet at erfare, om Ministeren vilde gaa ind paa det Princip, som laa deri; naar det var fæst, kunde man til 3die Behandling faae andre Bemærkninger og Betingelser tilføiede, som blive krævede fra anden Side, og nu har min Hensigt med dette Underendringsforslag været at indbefomme Fordringer, der bleve stillede af de to ærede Medlemmer af Thinget, som jeg før nævnte, nemlig de ærede Medlemmer for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjør) og for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (Glausager). Nu har det ærede sidstnævnte Medlem gjort opmærksom paa, at, hvis mit Forslag blev vedtaget, kunde der forekomme det Tilfælde, at nogle Lærere fik et temmelig betydeligt Tilleg, medens Andre slet Intet fik, uagtet de havde omtrent en Løn, der svarede til den Løn, som de førstnævnte Lærere fik ved Hjælp af Tillegget. Jeg skal dertil sige, at det ingenlunde har været min Tanke at foretage nogen Ligeliggjørelse af Embedernes Indtægter eller stille dem i et rigtigt indbyrdes Forhold; jeg har kun villet forebygge, at Nogen skulde lide Nød, og det kan ikke i mindste Maade skade nogen Lærer, der har i Løn 900 Kr., at en anden Lærer, der hidtil har fultet, nu ogsaa faar 900 Kr. Den Slags Ulemper, der kunne fremkomme deraf, er det derfor aldrig værd at klage over. Det vil vistnok heller ikke kunne undgaaes efter Flertallets Forslag, at der kan komme lignende Tilfælde frem. Dersom det for Øvrigt var noget, der skulde have Betydning for mere end et eneste Aar, vilde jeg tillægge de Indvendinger, der bleve fremførte af det ærede Medlem, nogen Vægt; men da det kun er Bestemmelser af rent midlertidig Natur, for at afhjælpe Trang, kan jeg ikke tillægge hans Indvendinger den Vægt, som jeg under den anden Forudsætning vilde kunne. I Øvrigt gjør det mig ondt, da jeg netop har villet indbefomme det ærede Medlems Ytringer, at jeg har været saa uheldig ikke at træffe, hvad han ønsker; men da Ministeren modsætter sig Forslaget, vil det jo ikke komme, til at faae nogen praktisk Betydning, selv om det blev vedtaget. Jeg har dog endnu villet tilføie kun den Bemærkning, at mit Forslag her er en ligefrem Følge af den Stilling, jeg har indtaget fra Begyndelsen af ved Sagens anden Behandling, og jeg er tilfreds med at have stillet det. Det er stillet saa godt, jeg kunde det i den Galop, som det var nødvendigt at gjøre det i; thi vi fik jo først Endringsforslagslisten frem i gaar Eftermiddags, og det har ikke været mig muligt at faae mere end  $1\frac{1}{2}$  Time tilovers fra andre Forretninger, som ogsaa vare nødvendige, til at tænke over, hvorledes det skulde indrettes. Jeg indser derfor, at det kan have forskellige Mangler, som allerede nu ere opdagede,